

NOVÉ SETRKÁNÍ

PAVEL PENCIL

NOVÉ SETKÁNÍ

Pavel Pencil

KOČKA

Jistě bych se vám všem líbila. Jsem blond, mám blankytně modré oči a krásné štíhlé nohy.

Jsem docela vysoká, a když jdu, vše kolem mě se zastavuje.

Každý by si mě chtěl alespoň pohladit, mít mě doma. Každý by si moc přál, abych zrovna já s ním ulehávala do lože a toužebně se k němu tiskla. Pak snad i toužebně zavrňela blahem.

Každý!

Je sice pravda, že ne všichni jsou na blond, ale u mě to je zcela jiné – já jsem prostě **KOČKA!**

Sluníčko mi už hrálo do zad, když jsem se probudila. Venku byl zase nádherný barevný den. Den určený k hrátkám a zábavě.

Protáhla jsem se v pelíšku a zvolna vstala. Prošla jsem kolem zrcadla a s potěšením jsem se do něho podívala. Ano, i ráno jsem **KOČKA!** Byla jsem na sebe vážně pyšná!

Jenže vždy tomu tak nebylo. Neměla jsem lehké dětství, moje máma mě měla, když byla ještě hodně mladá a neuměla mi dát potřebnou péči. Měla jsem sice ještě dva brášky, ale kluci si vždy poradí tak nějak sami a s holkami moc nepečou. Pak přišel ten smutný den, kdy jsme se dozvěděli, že se o nás máma nemůže starat a vezme si nás do péče někdo jiný.

Co dělat, takový je život, ale hrozné bylo, že moje brášky si osvojili nějací lidé poměrně brzy, a mě jako na potvoru nikdo nechtěl! Co

taky s malou vyplašenou a značně hubenou holkou? Měla jsem slabé nohy a každého dalšího, kdo se přišel na mě podívat, jsem se stále více bála.

Vypadalo, že budu dána do nějakého pochybného zařízení, kde je takových smutných nešťastníků více, nebo že v horším případě skončím někdy sama na ulici, když jednoho dne se otevřely dveře a vstoupil **OM**!

Nebyl to sice žádný krasavec, taky nebyl nejmladší, ale já z něho cítila cosi jako důvěru a jistotu. Byl takový milý, slušný a já pocítila, že je i velice hodný.

Trochu jsem se sice bála, ale nakonec jsem k němu opatrně přišla. Mé srdce se v tu chvíli třáslο nejistotou, zdali si získám jeho důvěru. Ve hře bylo opravdu moc. Byl tam celičkový můj život, všechny mé sny a velké naděje. Spíše nedopatřením jsem se o něj otřela a málem jsem upadla. Tak moc jsem byla slabá. Ach jo, takto si asi důvěru nezískám!

Už jsem to chtěla vzdát a jít se schovat pod postel, když on mě něžně pohladil. Jeho ruce byly jemné a krásně voněly. Moje naděje znovu prudce narostly a já se zase pokusila ho nějak zaujmout. Výsledek byl sice stejný jako před tím, ale on si mě už mnohem více všímal.

„No nevím, zdali ji budete chtít,“ promluvil pán, u kterého jsem zatím dočasně bydlela, „byla poslední, kdo se narodil a její máma nic moc nebyla. Potřebuje hodně péče a lásky. Taky to není žádný mazlík, lidí se bojí. Byl bych nerad, abyste ji chtěl po týdnu vrátit, nebo ji snad vyhodit na ulici. Navíc znáte to, s holkama jsou jen starosti.“

Div jsem v ten moment rozčilením neupadla. Hezky mi to zavařil! Je sice pravda, že jsem u pána s mámou dočasně bydlela, ale on nic moc pán nebyl. Velký dům, hodně prostoru a hodně prázdnoty. Mnohdy jsem tu nemohla najít ani mámu, tak jsem tam byla ztracena.

Bylo mi zle. Už tak jsem sama a teď ještě odejde i někdo, kdo by mě mohl mít rád.

Zklamaně jsem odcházela a tiše plakala.

„Myslím, že to risknu,“ řekl on náhle, „mně se docela líbí. Jak se ta holka vlastně jmenuje?“

A nečekaje na odpověď doplnil. „Mně se líbí jméno Avril. Bude pro mě prostě **Avril**.“

Zastavila jsem se. Byla jsem zcela zasažena tím, co jsem slyšela.

Chce mě!!

Konečně budu něčí, budu mít svůj vlastní domov, a navíc takové krásné jméno. To bráchové byli jen Ferda a Miki.

Avril, to zní tak vznešeně!

„Avril? No, já nevím,“ pán domu se dost ironicky pousmál, „zní to trochu bulvárně. Na to vám nebude slyšet. Dejte jí nějaké normální jméno, třeba Božena.“

Božena!! Fousi, co jsem komu udělala!? Co je to za jméno? Snad ho neposlechne, nebo dokonce neodejde!?

„Božena je sice hezké jméno, ale mně se ve vší úctě, nelíbí,“ odvětil on a podíval se směrem ke mně.

„Avril, holčičko, já jsem Kája. Půjdeš se mnou domů?“

Málem jsem z rozčilení upadla na zem. Nerozmyslel se, a ještě budu mít to krásné jméno!

Byla jsem ale tak překvapená a nadšená, že jsem nebyla schopna pohybu. Byla to hrozná situace.

„No vidím, že se jí jméno skutečně líbí,“ pousmál se pán ironicky. „Já vám říkal, ať ji dáte jméno Božena, na to uslyší! Je to Česka, musíte na ni česky.“

Kája se naštěstí nedal rozhodit. Sedl si na bobek a upřeně se na mě podíval.

„Avril, holčičko,“ natáhl ke mně ruku, „neboj se. Pojď ke mně.“

Měl tak klidný a laskavý hlas, který mě nabíjel energií i uklidňoval. Sebrala jsem všechnu sílu a pozvolna se k němu vydala. Bylo to vzrušující, nádherné, byť jsem se stále bála, že si to nakonec přeci jen rozmyslí.

Jenže když se mě dotkl, pochopila jsem, že on si to už nerozmyslí. Že to budu já, kdo bude navždy v jeho srdci.

Také to moje v tu chvíli začalo bít jen a jen pro něj. Stal se z něj můj nový opatrovník. Byl to můj pán, kamarád. Byl to můj Kája.

Jsem přestěhovaná z toho vysokého domu už asi půl roku, ale už dlouho jsme si s Aragonem tak nevyhráli. Byl prostě neuvěřitelný! Byl hravý, milý a vždy jsem se s ním cítila dobře. Prostě to byl velice dobrý parták, kamarád, přítel i mazlík. Mám ho už skoro stejně tak ráda, jako Kájů. Ach... Kája. Ten bude pro mne vždy jednička!

Ale s Aragonem tomu tak vždy nebylo. Když jsem s ním začínala bydlet, zprvu jsem si myslela, že je to velmi namyšlený a dost

rozmazlený samec. Kráčel, jako by mu patřil snad celý byt i s výtahem a výběhem na dvorek. Pořád se upravoval, snad aby se ujišťoval, jak je krásný a že nad něj není. Lezl mi tím dost na nervy a měla jsem ze začátku dost chutí mu tu jeho krásnou vizáž trochu pokazit.

Až později mi došlo, že takový prostě není. Dost možná se snažil upravovat, ale dělal to i kvůli mně. Jiné holky ho skutečně nezajímal, a to mohu odpovědně podotknout, že to byly nějaké kočky. Asi ho dostala na kolena moje heboučká blond hříva, nebo krásný pohled mých velkých modrých očí, co já vím. Také je možné, že jsem ho hodně zaujala svým povídáním.

Ano, hodně jsme si povídali a on mě hodně poslouchal. Leželi jsme spolu v pelišku, na balkoně, nebo i venku na dvorku na trávě a já povídala a povídala. Konečně mi někdo rozuměl!

Konečně jsem dostala i sem tam od něj nějakou odpověď. I když byla většinou trochu jiná, než jsem čekala, bylo to krásné.

Také dnes jsem měla chuť si povídat, měla jsem chuť s ním mnohé probrat. A jak jsme spolu leželi, vzpomněla jsem si zase na Káju. V tu chvíli mi bylo jasné, co budu dnes Aragonovi vyprávět. Bude to trochu veselé, trochu smutné, ale jistě moc zajímavé povídání.

Tak, milý Aragone, máš se na co těšit!!

Cesta autem do mého nového bydliště byla vskutku pozoruhodná a velice dobrodružná. Seděla jsem vzadu, kde to se mnou smýkalo ze strany na stranu. Měla jsem co dělat, abych se udržela, Kája se mnou

jel, jako kdyby nás někdo veliký honil. Pravda, cosi velkého se za námi sem tak objevilo, ale než nás to stačilo sníst, vždy si to zřejmě rozmyslelo a uhnulo stranou, zřejmě za nějakou lepší kořistí. Když jsme dojeli k vysokému domu, Kája zastavil.

„Tak jsme doma, Avril,“ pravil konejšivým hlasem, jako by se omlouval za divokou jízdu ve stylu kočka-myš. Inu, třeba rád před něčím utíkal. Vzal mě do náruče a vešli jsme do dveří domu. Stoupali jsme pak vzhůru nějakou zvláštní věcí a já z ní byla dost nervózní, přeci jen zde bylo tak málo místa a nebylo kam utéci. Naštěstí to stoupání netrvalo dlouho a my prošli dalšími dveřmi. Teprve nyní si Kája viditelně oddychl, jako by byl rád, že je ve své skrýši a nikdo se k němu nedostane.

„Tak tady, Avril, budeme spolu bydlet,“ vysvětlil mi nastalou situaci a začal mi náš příbytek ukazovat. Nebylo to nic moc velkého, byla jsem zvyklá jít na procházku ráno, vrátit se večer a pořád bylo co objevovat. Zde jsem měla objevené vše za malou chvíli. Přesto se mi u nás líbilo, byť to nebylo velké, ale bylo to moc hezké. Spousta skrývaček a pohled z okna ven byl nádherný. Ano, taky jsem se koukala z okna v mém starém domově, ale tady mi při pohledu dolů vše připadlo takové malinké a já měla hroznou chuť si na to sáhnout a hrát si s tím. Vždy mě ale zastavila tvrdá přepážka, které Kája říkal **SKLO**.

Kája byl vůbec pozorný a hned mi ukázal, kde budu spát, kde si mám hrát a kam chodit na záchod. Vše bylo takové hezké, malé a měla jsem z toho radost. Bráškové mi mnohdy všechny hračky sebrali a musela jsem si je zase pracně sebrat zpět. Tady mi nikdo nic nebral.

Měla jsem vše pro sebe. I na ten záchod jsem šla hned několikrát, abych si vychutnala pocit, že je tam čisto a nemusím se s nikým o nic dělit, na nic čekat.

Jen s tím jídlem jsem měla trochu obavy. Náš starý opatrovník nám jednou denně dal najíst, a kdo přišel pozdě, už nedostal nic. Bylo dost těžké se někdy trefit do doby, kdy přišel s jídlem, a hlavně jeho pokrmy nestály někdy za moc. I v tomto směru mě Kája překvapil. Začal něco krájet na stole a já neomylně věděla, co to je. Tak ráda bych se na jeho činnost podívala, ale neuměla jsem si vyskočit ani na židli. On se na mě v jednu chvíli podíval, a pak aniž bych mu něco radila, přenesl mě na nějaký výstupek vedle stolu.

„Je to lepší, Avril? Už vidíš?“ zeptal se mě měkce a já byla unesena tím, jak je na mě někdo hodný. Máma by jistě z toho měla radost!

Kája mi ten den udělal moc dobré jídlo a já byla vším hrozně nadšená. Měla jsem hezký domov, dobré jídlo a docela hodného pána, co se o mě staral. Ale pořád jsem byla tak trochu nervózní z večera. Ano, starý domov nebyl nijak krásný, nebylo tam dost jídla a pána jsme skoro neznali, ale měli jsme tam jeden druhého. Jak bratříčky odvezli, a máma byla stále pryč, já zůstala sama. Byla jsem den po dni moc smutná, že jsem se nemohla ke komu přitulit.

Co bude nyní? Mám tu sice vše, ale přece mě něco chybí.

Kája si mezitím pustil televizi, tuto bedničku jsem znala už ze starého domova, a koukal se na nějaké hejbací obrázky. Riskla jsem to a vší silou se vydrápala na pohovku a pak si sedla ležérně, těsně vedle něho a dělala, že mě to blikání v televizi zajímá. Ale mě mnohem více zajímal Kája. Nevěděla jsem, zda budu moci k němu jít a zdali mě

odtud nevyhodí, jak jsem byla zvyklá. Pak se mi nějak podlomily nohy a já padla k jeho boku. Strnula jsem a čekala, co bude. On mě však pohladil a přisunul si mě blíže k sobě. Byla jsem šťastná!

Dlouho ta bedýnka blikala a já dlouho seděla vedle Káji a podřimovala. On pak jako by pochopil, že je pozdě a oznámil mi, že půjdeme spát. Ještě jsem si zašla na záchod, a čekala jsem, co bude dál.

Když jsem si lehla do pelíšku, on se na mě podíval a řekl mi: „Dobrou noc, Avril, a nezapomeň, co se ti zdá pod novou střechou, se ti vyplní.“

Jako by mi řekl pohádku, začala jsem vážně usínat a můj první sen byl o krásném mladém kocourovi. Inu, jsem asi opravdu celá máma, taky byla dost na chlapy! Jenže sen byl příliš krásný, než aby byl pravda. Vzbudila jsem se a byla jsem v pelíšku sama. Bála jsem se a začala zase tiše plakat. Co budu tady sama dělat? Pelíšek mám sice krásný, ale nikdo v něm a jen kousek spí Kája. To, že nesmím k pánovi do postele, mi říkala jak máma, tak i bráškové, ale já bych k tomu našemu prvnímu opatrovníku nikdy nešla, protože mě neměl rád, a docela mi smrděl. Jenže u Káji to bylo něco jiného. On byl prostě pán z města a uměl se moc dobře chovat. Navíc měl strašně jemné ručičky a jeho hlazení mě uklidňovalo. A tak jsem v tu chvíli sebrala další odvalu a pozvolna vlezla k němu do postele.

Ano, bála jsem se, že se vzbudí a vyhodí mě nejen z postele, ale možná i z místnosti a budu muset trávit noc na hanbě, jako už jednou, když jsem se jako úplně malá počůrala. Přesto jsem to riskla, a to hlavně proto, že jsem Kájovi věřila. Když jsem byla kousek vedle něho, vzbudil se.

„Avril, copak je? Nějaké špatné sny?“ pohládl mě a přivinul k sobě. „To bude dobrý, prostě buď dnes u mě a až se budeš cítit bezpečněji, budeš spát zase v pelíšku.“

V tu chvíli jsem věděla, že pokud budu někdy spát v pelíšku, tak jistě ne proto, že by se mi tam líbilo, ale jen proto, že tu Kája nebude. Už navždy jsem se rozhodla spát s ním.

On byl vůbec hodný a s ním jsem poznala vše krásné. Nejen že mě krmil skvělými dobrotami, koukali jsme spolu na blikající obrázky, ale hrál si se mnou, povídal, prostě byl moje všechno a já se od něho skoro nehnula. Když ráno odcházel do práce, vždy jsem byla moc smutná a chodila ho vyprovodit, i když to bylo někdy hodně brzy. Když se vrátil, byla jsem už u dveří a vítala ho. Prostě tak skvěle jsme si spolu žili a nic nám nechybělo.

Jenže jednou přišel z práce nějaký smutný, podíval se na mě a řekl: „Cítím se nějak sám, Avril.“

A to byl konec našeho pokojného života.

Ne, že bych snad proti Kájovi něco měla. Milovala jsem ho, protože byl na mě moc hodný, a když jsem někdy něco provedla, většinou byl velmi shovívavý. Možná to bylo i tím, že jsem se na něj uměla v pravou chvíli správně podívat a on byl vždy vedle. Konečně, co bych to byla za kočku, kdybych to neuměla s očima. Správný pohled, něžný a nenápadný dotek, umění pronést ve správnou dobu

to co on čeká, bylo to správné kočičí. Byla jsem si hrozně moc jistá tím, že nikdo jiný to neumí lépe než já.

Káju jsem tím vždy dostala, kam jsem chtěla, ale někdy i moje vybrané způsoby, které jsem se naučila ze společného sledování televize, nebyly vůbec nic platné. Někdy měl naprosto neuvěřitelné nápady a chtěl, abych je s ním podnikala. Jednou mi přinesl nějakou velkou a chlupatou věc a říkal, že to bude pro mě skvělé odpočívadlo. Což o to, možná že by i bylo. Když jsem však uviděla, jak se ta zvláštní věc divně kýve, raději jsem se k tomu moc nehnila, aby to na mě nespadlo. Navíc jsem si to celé představovala daleko světlejší. Za mě nezám. Za pár dní tu podivnou věc Kája zase odnesl a já dál usínala v klidu na lenošce. Jindy přinesl míček, a začal mi ho házet. Ti samci, pořád by si hráli! Tak jsem si s ním tedy chvílku hrála, aby si o mně nemyslel, že jsem třeba líná, nebo že ho nemám dost ráda. Ale pak jsem se zase uvelebila v křesle a byla moc ráda, když mi pustil televizi.

On vůbec dělal zvláštní věci a vždy, když něco vyráběl, mohla jsem na něm oči nechat. Kolikrát jsem mu chtěla i pomoci, a když už poněkolkáté vlezl na židli, zatoužila jsem se stát jeho třetí (případně i čtvrtou) packou, vlezla jsem tam s ním. Ale on ode mne nic nechtěl, a dokonce mi řekl hodně ošklivou větu: „Avril, prosím, nepřekážej!“

Jeho, do té doby, snad největší bláznivina byla, když mě jednou vzal do náručí a jeli jsme nějak lesem do přírody. Pak mě vzal do velké místnosti a řekl velice divnou větu: „Je tu myška, Avril. Chyť ji!“

Vůbec jsem nechápala, co po mně chce. Jedinou myš, tak říkal té divné malé věci na stole, měl u sebe v pokoji, ale tam se já nesměla ani přiblížit.

Tehdy jsem si myslela, že už nemůže vymyslet nic horšího. V tu noc jsem se totiž ani pořádně nevyspala, v té místnosti cosi malého pořád běhalo a pískalo. Inu, tomu já říkám krásný pobyt v přírodě!

Jenže když přišel s tím, že se cítí sám, a že bychom mohli žít ve třech, pochopila jsem, že mu asi skutečně přeskočilo.

Den po dni seděl doma u stolu a bouchal do té divné věci, která na něm ležela. Ta s ním potom dokonce i začala mluvit! Ze začátku se mi to líbilo, ráda jsem slýchala jeho milý hlas, ale protože jsem zde slyšela i hlasy další, a mnohdy ne moc milé, chodila jsem později raději spát do ložnice. Byl tam větší klid.

Jednou mě zase pěkně hladil a drbal, a pak mi začal povídat.

„Víš, Avril, jsi sice moje největší láska v životě, jsi krásná kočka, ale potřebuji se zamilovat ještě do někoho jiného. A slibuji ti, že ten, koho si najdu, bude mít rád i tebe.“

Mluvil trochu smutně, ale já myslela, že to tak horké nebude. Koho by si chtěl najít? Má přece mě!

Jenže to byl omyl!

Začínal čím dál později chodit z práce domů a pokaždé z něj byla cítit přítomnost někoho jiného, většinou samice. Moc se mi to nelíbilo, ale co jsem mohla dělat. Rozhodla jsem se čekat, až ho ty hlouposti jednoduše přejdou. On však nejen že nepřestal, ale začal si dokonce vodit domů návštěvy! Nikdy jsem vlastně nepochopila, proč některé věci dělal a proč se tak strašně zaměřoval na blondýny. Jako bych mu nestačila já!!

Ta první, kterou si sem přivedl, byla Páťa.

Byla to uhihňaná, hubená holka, bez jakéhokoliv šarmu a sexappealu. Jediné, co na ní bylo, tak že byla blond a prý měla modré oči. No nevím, já je mám mnohem hezčí! Navíc měla neustále velkou žízeň a on jí musel neustále dolévat do sklenice.

Když se poté začala zase něčemu bezdůvodně hihňat a pak se ho zeptala, cože to vlastně chová za zvíře, došlo mu, že s tou by to jistě nevyhrál.

Když odešla, trochu zklamaně umyl nádobí a podíval se na mě.

„To byla ale čiča, vid', Avril?“ vzdychl, ale přeci jen se pousmál.

Asi nad svou hloupostí. Kdyby se mě zeptal, řeknu mu to hned!

Jenže nebyl by to Kája, aby si nechal poradit. Asi mě bral jako mladou a hloupou a přivedl si domů další adeptku na společné bydlení.

Ta se představila jako Anička. Zdála se mi docela v pohodě, ale když začala mluvit, měla jsem pocit, že venku houká sanitka. Ani požární auto jedoucí k ohni nedělá takový kravál!

Prostě když mluvila, řvala jako kočka v říji!

Musela jsem se schovat, abych ji neslyšela a byla jsem moc ráda, když odešla. Kája si tehdy lehl do postele a na hlavu si položil mokrý ručník. No, dobře mu tak! Kdybych mohla, položím si ho tam také, ale nesměl by být mokrý, stačil by jen studený. Přece si nezmáčím svou krásnou blond hřívu.

Myslela jsem si, že ho to natolik přesvědčí, dá konečně pokoj a zase bude vše při starém. Ale opak byl pravdou. Jako by těm blondýnám nebyl konec.

Následovala Věra, která se při návštěvě u nás ještě stačila domlouvat další schůzky, a tak se stal z jeho rande spíše brífink. To

Káju skutečně moc netěšilo, nebyl rád, když se mísila dohromady práce a zábava.

Pak se u nás zastavila další pravá blondýna Lída. Ta zase nebyla schopna říci, co by chtěla a co ne. Nakonec odešla se slovy, že Káju vlastně miluje, ale neví, zdali s ním vlastně může být. Mě si ani nevšimla, jako bych byla pro ni jen vzduch. Inu, bylo vidět, že si Kája opravdu dobře vybírá!

Nějaký čas se nic nedělo a měla jsem pocit, že snad pochopil, že jediná a pravá jsem jen já. Je sice pravda, že jsem menší, ale alespoň toho tolik nesním a nevypiji. Navíc o mě nemusí mít žádnou starost, jsem s ním věčně doma a jistě bych se jen tak s někým nespustila, byt kocour vedle u sousedů mě lákal.

On si ale nenechal říci.

Když mi jedno odpoledne oznámil, že přijde Andrea, pochopila jsem, že ho ta mánie jen tak nepustí. Tak jsem to vzdala a jen tiše čekala, co si přivede tentokrát.

Andrea byla přeci jen trochu jiná, byla menší i její vlasy nebyly tak krásně světlé, jako těch předchozích. Jenže to bylo asi tak vše, co bych o ní mohla říci dobrého. Působila velmi nervózně, neustále se ošívala a pořád Kájovi pokládala různé zvláštní otázky.

Pak se najednou shýbla a sebrala ze země cosi bílého.

„Můžeš mi říci, čím je to vlas?“ zeptala se podezíravě.

„Vlas? Tady a vlas?“ zakoktal. Vzal to do ruky a pak se pousmál.

„To ale není žádný vlas.“

„A co to asi je? Myslíš, že jsem nějaká blbá blondýna? Je to vlas nějaké jiné bloncky!“ vztekala se Andrea. „Si na ně přeci vysazený. Je to o tobě známé. Tak kdo to je?“

Mluvila nervózně a bylo na ní vidět, že hoří žárlivostí. No, pokud by si sem jednou tuhle přivedl, bude mít opravdu o zábavu postaráno. Ta by si určitě, a ráda, pořídila i pořádné drápky, aby ho mohla za jeho údajné zálety zeškrábat!

Kája se však jen dobrácky pousmál.

„Je to jinak, Andrejko, tohle je vlas Avril. Je to moje číča.“

Jeho slova ji ale vůbec nepřesvědčila. Spíš naopak.

„To si děláš legraci? Nevím, proč mi lžeš? Vodíš si sem jiné a já jsem jen další v pořadí?“

To, že byla jen další v pořadí, jsem věděla jen já a Kája. Mohla klidně odejít, o vzruch se už ten den postarala dost. Ale nemohla jsem na Kájovi nechat to obvinění, že by snad o mně lhal.

Tak jsem vešla v klidu do místnosti a prošla se ladně před zkoprnělou Andreou.

„To je... tohle je Avril?“ zeptala se zmateně a docela zčervenala. Asi ji ty pochyby hodně mrzely.

„Ano, to je Avril!“ odpověděl s vítězoslavným úsměvem.

„Hm, je hezká,“ odvětila místo omluvy.

Jen hezká?! Jsem krásná! Pomyslela jsem si, ale už jsem věděla, že ve mně vidí nekalou konkurenci.

„Copak,“ zeptal se Kája, „ona se ti nelíbí? Ona není jen hezká. Je to krásná kočka!“

Byla jsem nadšená tím, jak o mně mluvil. Je to prostě můj miláček!

„Hm,“ vzdychla, „tomu já moc nerozumím. Mě nikdy kočky moc nebraly. Promiň, Kájo. Navíc jsem astmatik, to by asi nefungovalo.“

Tehdy mi ho bylo opravdu moc líto. Když Andrea odešla, byl hodně smutný a ani neumyl nádobí, nezastrčil židle. Šel si jen beze slova lehnout. Já ale věřila, že to bude dobré.

Lehla jsem si k němu, a když mě pohladil, věděla jsem, že to bude zase prima, že to opět zvládne.

Jen jsem doufala, že už konečně pochopí, že jediná blondýna, která o něj stojí, jsem já. Navíc na světě zase snad není tolik blondýn, a když tak touží po nějaké jiné kočce, ať se poohlédne po jiné barvě.

Jenže on si prostě nedal říci! Když mu trochu otrnulo, začal zase blbnout s tím, že je tak sám a že to zkusí znovu. A jak řekl, tak i udělal.

Také další Kájova samice byla stejně jako já blond. Je sice pravda, že já jsem byla mnohem krásnější, ale Kája byl zřejmě jiného názoru. Mě by si jistě nikde nevystavoval jako ji. Měl její obrázky na stole, u postele i v té divné věci, které říkal monitor. A u té divné věci byl den po dni a bouchal do ní prsty. Myslela jsem, že ji chce rozbít, ale byla docela odolná. Mě k ní ale nechtěl nyní pouštět, byť jsem po ní jako kotě často pochodovala. No, bude to asi tím, že jsem od té doby dost přibrala a mohla bych mu ji rozbít. Asi budu držet dietu.

Kája se v té době choval velmi zvláště. Pořád se usmíval, a když mě hladil, měl takový nepřítomný výraz, jako kocour odvedle. Jednou mě dokonce oslovil Ivonko, což se mi moc nelíbilo. Jsem přece Avril, ne žádná Ivona! Jenže bylo to stále horší. Byl stále pryč a já byla pořád sama. Neměla jsem se ke komu přitulit, když mě bylo smutno, neměla jsem se komu vypovídat. Když mnohdy přišel i k ránu, vynadala jsem

mu. Bylo mi hořko z toho, že je stále pryč a podle toho, jak se chová, mě ani snad už nemá rád.

Byla jsem roztrpčená, byla jsem smutná. Už jsme vlastně nebyli spolu, ale žili jsme každý zvlášť. Mnohdy, když přišel domů, jsem chtěla k němu přijít a lehnout si u něj jako dříve. Ale pak jsem si to rozmyslela. Mám přece svou hrdost a nebudu za ním dolézat. Jsem přece **KOČKA!**

Trvalo to hodně dlouho, a já myslela, že už to nikdy nebude lepší. Jenže jeden den měl Kája naprosto úžasnou náladu, a dokonce se chtěl se mnou i mazlit. No nevím, třeba ho ta jeho Ivona přestala bavit a já ho budu mít zase doma. Budeme spolu koukat na televizi, jíst, spát. Prostě budeme spolu.

Ale mé báječné plány vzaly záhy za své. Jeden den se začal uklízet náš domov, přinesl spoustu dobrot a po místnosti rozmístil spoustu malých světýlek. Možná že měl strach, abych v té tmě nezabloudila. Jako by nevěděl, že ve tmě vidím perfektně! Stále jsem si myslela, že to je vše dělané pro mě, ale když mě vyhnal z čistě převlečené bílé postele, začala jsem tušit nějakou zradu. Vždy jsem tu s ním ležela a nikdy mě nevyhodil!

NIKDY!!

Třeba to byla jen nějaká hra. Pustí mě tam až po večeri. Najíme se, vlezeme si do postele a pomazlíme se. Bude to krásné jako kdysi. Už při té myšlence se mi ježila srst.

Když zazněl od dveří zvonek, hrozně jsem se lekla a raději zaběhla do pokoje. Nemám tento zvuk ráda, děsí mě.

Pak jsem slyšela od dveří cizí hlas a pochopila jsem, pro koho to Kája vše dělal.

Přišla za ním jeho opěvovaná Ivona!

Bylo mi sice trochu smutno, ale musela jsem se postavit čelem k realitě, že budeme bydlet ve třech. No, nevím, zdali vedle sebe někoho snesu. Navíc se mi Ivona vůbec nelíbila a nechápala jsem, co na ní Kája vidí. Snad asi to, že byla vyšší než já. Jenže byla o dost těžší a už vidím, jak ji nosí na rukou, jako to dělával se mnou. Ale byla to jeho volba, nemohla jsem nic dělat.

Zůstala jsem v pokoji a poslouchala, jak se s Kájou baví, jak se směje. Jistě se pak kolem něj zase otře a pak spolu půjdou do té krásné bílé postele, kde jsem měla ležet já.

Když jejich slova zmlkla, pochopila jsem, že zase přišla doba páření. Kájo, Kájo, ty starý kocoure, už bys ty kočky měl nechat! Jenže samci bývají svéhlaví a stačí jedna kočka, aby jim pobláznila hlavu.

Z místnosti, která byla ozářená jen těmi malými světýlky, se ozývalo pak slastné hekání. No, Kája si to asi jistě užíval. Přála jsem mu to. Třeba už dá konečně pokoj a bude více doma. Mě nebaví být stále sama, vážně ne!

Po nějakém čase mě přemohla zvědavost, a když se z místnosti přestali ozývat slastné vzdechy, rozhodla jsem se na dvojici podívat. Jen tak nakouknout, abych viděla tu jeho Ivonu v plné kráse. Musím přece vědět, s kým budu jednou žít.

Vešla jsem potichu do ložnice zrovna ve chvíli, když Ivona Káju lízala pod břichem. Sice jí to moc nešlo, byla pomalá, ale i snaha se cení. To já bych byla jistě šikovnější!

V tu chvíli se naše pohledy střetly.

Zcela se zastavila a přestala ho dole lízat. Dlouho a pozorně si mě prohlížela. Já ji také a hned mi bylo jasné, že jsme si nepadly do oka. Možná, že jsem měla přijít později.

„Můžeš mi vysvětlit, Karle,“ zeptala se pak ostře, „co to tu máš za potvoru?“

POTVORU??!! žasla jsem. Já přece nejsem žádná potvora, já jsem **KOČKA!!** Ona to snad nepozná?!

Kája se na mě skoro lhostejně podíval.

„Klid, to je moje kočka, Ivonko, jen kočka,“ vzdechl slastně.

Jen kočka?! Tak to jsem tedy hodně klesla! Vždy jsem byla jeho láska, mazlík a nyní jsem jen kočka? Chtěla jsem na to nějak odpovědět, ale Ivona mě předběhla.

„Nesnáším kočky. Zbav se jí,“ poručila chladně.

Byla jsem zděšena! Kája ale asi také.

„Co, co blbneš, ona je hodná, nic ti neudělá,“ zakoktal se trochu nervózně. „Nech kočku kočkou a pojď ke mně. Ty jsi teď moje kočička!“

Tak to je krásné! Už pro Káju nejsem asi nic a kočička je nějaká Ivona. Měla jsem co dělat, abych té potvoře rovnou nevyškrábala oči! Takhle mě rozčítit!

„Ne, nebudu tvoje kočička, když tady máš tuhle,“ promluvila opět Ivona a já byla stále více a více naježená. Co si o sobě vlastně myslíš? Inu, je to prostě blondýna!

„Pěkně se, hochu, rozmysli, nebudu tu s nějakou potvorou. Buď ona, nebo já!“

Podívala jsem se v ten okamžik na Káju. Jeho krásné oči najednou jako by pohasly. Podíval se na ni a pak na mě. Pak zase na ni a zase na mě.

Dlouze.

Mám to asi jasné. Zase skončím někde na periférii a budu moc ráda, když mi dá alespoň někdo najíst. Inu, i takto končí velká láska. Tiše a smutně jsem si vzdychla.

Kája se podíval na Ivonu.

„To nemyslíš vážně? Nechceš snad ode mne, abych ji teď vyhodil na ulici?“

„Dělej, jak myslíš, svoje jsem ti už řekla. Jsi dospělý chlap, nechápu, jak můžeš s něčím takovým žít? Chováš se jak stará bába!!“

Byla jsem naprosto zděšena. No to je ale číča! Kdybych byla větší, tak ji jistě zakousnu!

Kája těžce vzdychl a smutně se na mě podíval, jako by se se mnou loučil. Ano, budeš mi chybět, ale přece ti nebudu stát v cestě ke štěstí, můj příteli. Otočila jsem se a pomalu a hrdě odcházela. Nohy se mně ale chvěly. Co si teď počnu?

Ještě než jsem ale vyšla z ložnice, ozval se Kájův laskavý hlas, pro který jsem ho vždy milovala.

„Promiň, Ivonko, ale já se své Avril nikdy nevzdám.“

„Víš, co to znamená, ty blázne? Rozmysli si to ještě!“ zeptala se zle a já opět začala pochybovat.

„Bohužel vím, Ivon. Děkuji ti za návštěvu, ale už prosím nechod’“, řekl pevně, byť nesmírně smutně. „Pokud bys neměla ráda Avril, neměla bys ráda ani mě.“

Od chvíle, co od nás Ivona odešla, se Kája moc změnil. Už se vůbec neusmíval, jen se mračil a chvílemi těžce vzdychal. Občas se na mě podíval a pohladil mě. Cítila jsem z něho nesmírný smutek a byla jsem z toho opravdu hodně rozladěná. Tak moc ráda bych pro něj něco udělala, vždyť on pro mě mnoho udělal a co bylo hlavní, v té nejdůležitější chvíli se mě nevzdal. Ale nevěděla jsem co. Snažila jsem se alespoň být u něho, aby se necítil sám. Pokud ležel, ležela jsem u něho. Pokud seděl, sedla jsem si k němu a dávala mu najevo, že se mnou může stále počítat.

Jenže asi to bylo málo. Jsem sice kočka, ne však kouzelná víla. Kájovi Ivona vyloženě chyběla a někdy jsem měla obavy, že lituje toho, jak se rozhodl. Dny běžely s železnou pravidelností. Nic se na našem soužití neměnilo, jen už jsme si vůbec nepovídali. Kája přišel domů, udělal mi jídlo a pak si sedl na gauč nebo lehl na postel a ležel jako mrtvý. Mnohdy se ani nehnul a ani nereagoval, že se k němu tulím. A bylo hůř! Už přišly i chvíle, kdy mě naprosto nevnímal, jako bych snad ani v místnosti nebyla. Ani mě nepohladil, neudělal prostě

nic, co ho dříve charakterizovalo. Jako by to krásné a dobré, co v něm bylo někam zmizelo a v něm zbylo jen prázdno.

Vždy jsem ho milovala, jak jsem jen mohla, ale zde to bylo málo. Už jsem nevěděla co dělat, ale věřila jsem, že se z toho všeho prostě vylíže a zase to bude on. Jednou přišel domů, a kupodivu se tvářil docela klidně. Udělal mi naprosto skvělé jídlo a nalil pití. Pak si mě přivinul. Ano, cítila jsem z něho cosi krásného, ale i něco, co sem vůbec nepatřilo. Něco temného a rozhodného.

„Půjdu se projet, moje milá Avril. A neboj, když se nevrátím, bude o tebe dobře postaráno.“

Tuto jeho větu jsem naprosto nechápala a pocítila jsem, že zde není něco v pořádku. Ale než jsem se nadechla k otázce, sebral se a odešel. Měla jsem z toho opravdu hrozný pocit a ten sílil, jak se začalo stmívat. Venku začala bouře a já si raději zalezla pod stůl. Myslela jsem na Káju, a co asi nyní dělá? Je venku v té bouři, nebo je někde v bezpečí? Já být na jeho místě asi bych raději někam zalezla. Má být doma, kocour jeden toulavý! Moc jsem se o něj bála. Bylo to zlé!

Už bylo hodně pozdě v noci a déšť byl strašidelný. Měla jsem vážně děsný strach, že se mu něco stalo. Nikdy se takto nechoval, vždy byl, pokud zrovna nelovil nějakou blondýnu, brzy doma a byl se mnou. Byla to vážně jiná a moc divná situace.

Když jsem slyšela odbíjet hodiny, otevřely se dveře a v nich stál Kája mokrý a zřejmě i k smrti unavený. Rozběhla jsem se k němu a chtěla mu pořádně vyčinit a vysvětlit, aby se takto už nechoval, protože mám o něj strach. Ale nakonec jsem neudělala nic. On si jen vysvlékl mokré šaty, padl do postele a vzápětí usnul. Byla jsem na

jednu stranu ráda, že je doma a že spí, ale na tu druhou mi bylo jasné, že tímto problémy nekončí. Kája tehdy spal v noci velmi špatně a já se k němu raději ani nepřiblížila.

Také ráno bylo podivné. Kája vstal, ale byl jako ve snách. Zase mě přehlížel, a dokonce mi neudělal ani snídani. Měla jsem sice hlad, ale když jsem viděla, jak mu je, moje chuť byla tatam. Dopoledne sluníčko roztrhalo mraky a venku bylo zase hezky. Kája nepřítomně otevřel balkon, stoupl si k zábradlí a kamsi koukal. Nebylo by na tom nic divného a snad bych i byla ráda, že není už tak skleslý, jenže ono zábradlí nebylo nijak pevné. Ano, já jsem zde klidně mohla projít, ale jsem přece **kočka**. On by takové hrátky raději neměl zkoušet, mohlo by se mu něco stát, a co by pak se mnou bylo?

To zábradlí ho ale přitahovalo jako magnet a já stále více trnula. Když se o něj opřel, něco zde dokonce zapraskalo! Rázem se mi skoro zastavilo srdce. Proč to dělá?! Chce dopadnout jako ten tlustý kocour od sousedů. Spadl z balkonu do keře a byl celý popíchaný.

V tu chvíli zazvonil telefon. Kája první zvonění vůbec nevnímal, až po druhém sebou pohnul. Telefon zvonil dál a Kája se konečně odlepil od zábradlí. Bezmyšlenkovitě vzal telefon do ruky.

„Ano,“ řekl bezbarvým hlasem. Ze sluchátka se ozval jakýsi jemný hlásek. Kája se překvapeně zaposlouchal.

„Ano,“ odvětil tomu hlásku znovu. Tohle **ANO** už bylo o moc přívětivější, a dokonce se mi zdálo, že se malinko pousmál. Hlásek pokračoval dál, ale Kája se nezmohl na jedinou větu. Vždy jen odpověděl jen ANO, pouze na samém konci použil jiné slovo, které znělo AHOJ. Hovor nebyl dlouhý, ale s ním to udělalo hodně. Jako

by pookřál, jako by mu někdo dal novou sílu. Pohladil mě a trochu znepokojeně se na mě podíval.

„Na tom balkoně bys neměla sama moc pobývat, ještě to tu neopravili, mohla bys spadnout. Je to dost vysoko, nezapomeň, že bydlíme v šestém patře!“

No, teď jsi chytrý!! Proběhlo mi hlavou. Ještě před minutou jsi málem spadl i se zábradlím a s květináči a nyní mi děláš kázání! On našťestí asi přehlédl můj trochu nasupený výraz a odzbrojil mě další větou.

„Krucí, Avril, vždyť jsme ani nesnídali – to si neumíš ani kváknout?“

Chtěla jsem namítnout, že já se rozhodně učit kvákat nebudu, ale nakonec jsem to velkoryse přešla. Byla jsem moc ráda, že Kája zase mluví.

Od toho tajemného telefonátu byl Kája skoro jako dříve. Zase se začal usmívat, zase se se mnou bavil. Zase jsme se mazlili jako předtím. Ale já jsem hodně společenská kočka a v tom je ten problém. Když Kája smutnil, byl alespoň doma. Sice s ním nebyla žádná zábava, ale byl se mnou. Nyní se to vše změnilo. On byl sice příjemný a hodný, však najednou byl zase neustále pryč. Skoro jsem ho neviděla, a to mě naplňovalo smutkem. Udělala jsem mu něco? Už mě nemá rád? Bylo to moc divné, však co jsem mohla dělat. Nakoupil mi spoustu hraček,

já si ale hrát nechtěla. Chtěla jsem, aby byl alespoň chvíli se mnou. To však bylo jen přání.

Dny běžely a my dva jsme se zase od sebe stále více vzdalovali. Měla jsem divný pocit, a i když jsem Káju milovala, byla bych ráda, kdyby se mě někdo ujal. Vždyť byl skoro pořád pryč!

Jednou když se doma zdržel trochu déle, si pak nekonečně dlouho s někým telefonoval. Jediné, co jsem z toho vyrozuměla, že se něco velkého připravuje na pátek. No, byla jsem zvědavá a vše se začalo plnit přesně tak, jak jsem tušila.

Ten den to u nás doma vypadalo zase jako při velkém uklízení. Ano, už jsem viděla Káju mockrát blbnout, už mě mockrát okřikl, ale tentokrát to bylo naprosto bláznivé. Když ráno vstal a hned začal naprosto zmateně pobíhat po bytě, věděla jsem, že se zase blíží nějaká katastrofa zřejmě v podobě další skvělé blondýny. Dnes se asi zhmotní všechny ty jeho telefonáty, všechno to ťukání do bedýnky, jeho pozdní návraty a dlouhé spánky. Jen jsem měla obavy, aby zase nepřivedl nějakou podivnou číču, jako už mnohokrát. Byl vždy tak hrozně neopatrný a důvěřivý. A za blondýnami běhal jako mlsný kocour! Kája však na rozdíl od kocoura se nikdy nevrátil otrhaný jako on.

Přesto jsem o něj měla docela strach. Jeho poslední blondýna ho hodně rozházela a dalo mi opravdu hodně moc práce dát ho zase do pořádku. Snad alespoň tentokrát bude mít šťastnou tlapku.

Byl čas na oběd a on stále běhal po bytě a div mě nezašlápl. Ani jsme spolu ten den neměli oběd, musela jsem se najíst sama. Ano, připravil mi jídlo, ale docela to odflákl, a navíc se ke mně choval tak

neuvěřitelně cize, že jsem najednou přestala mít hlad. Odpoledne se jeho chování ještě více změnilo. Několikrát mě pohladil a pak nepřítomně poznamenal:

„Snad to tu jednu noc přežiješ...“

Nevím, proč to vůbec říkal, ale měla jsem pocit, že něco není v pořádku. Pak zase zazvonila ta krabička, které říkal telefon.

„Zoologická zahrada u Káji,“ zahulákal do telefonu a zasmál se, „no, jasně že jsem to já. Tak kdy ji mohu přivést?“

Najednou jsem pochopila, že ten, kdo se bude někam vozit, jsem já! Kam mě zase u Fouse potáhne? Nevyspím se nikde jinde než doma ve svém kanapi. Ach jo, to bude zase den!

Jenže Kájova tvář najednou ztratila barvu i výraz.

„Jak to, že to nejde. Vždyť jsi mi to slíbila? A co mám asi teď dělat?“

Copak? Pomyslela jsem si. Zase tě vyšplouchla nějaká další skvělá blondýna? Kája mezitím položil telefon na stůl a podíval se na mě takovým zvláštním pohledem.

„Tak si představ, Avril, zase mě vyšplouchla jedna blondýna.“

Tak to je prima, blesklo mi hlavou, alespoň konečně pochopíš, že jediná a pravá blondýna jsem já a ty ostatní jsou jen trapné číči, které si na to jen marně hrají. Navíc dnes budeš doma a budeme zase spolu koukat na televizi. Moc hezky se mi u ní usíná.

„A to je to blbý, lásko, potřeboval jsem, abys dnes byla někde jinde. Promiň mi.“

Byla jsem jeho slovy hodně zasažena. To přeci nemůže myslet vážně?

„Jenže já tě nemám kam dát. Budeš muset zůstat doma, ale prosím tě, nikam nelez, radši buď v pelišku a bude to vše dobré. Víš, na té holce mi moc záleží. Prosím, nezkaz mi to.“

No, tak to jsem to dopracovala. Já mu to zkazím?! Kde byly ty jeho skvělé a jedinečné blondýny, když tu byl sám? A kdo byl s ním?

Uraženě jsem odešla a ani se nenechala pohladit. Ostatně z něj doslova čišela nervozita.

Pak jsem ho slyšela, jak si pouští vodu a jak se myje. No, kdyby byl šikovnější a cvičil, mohl by tu hloupou mokrou proceduru vynechat a myl by se jako já-jazykem. Ale já ho nikdy neviděla se ráno ani protáhnout. Prostě to byl líný kocour!

Už se setmělo a od dveří se opět ozval zvonek. Pochopila jsem, že přišla ta jeho chvíle. Běžel ke dveřím a div se nepřerazil v chodbě o botník. Raději jsem si zalezla, a abych měla jistotu, že mě nikdo hledat nebude, vlezla jsem tam, kde se Kája před chvílí myl. Znova sem nepůjde, zase tak čistotný není a ta nová číča jistě také ne. Tam budu v bezpečí.

Když otevřel dveře, cítila jsem z něj i přes zeď tu obrovskou nervozitu.

„Ahoj,“ řekla mu jeho návštěva.

„Ahóóój,“ vykoktl a podle zvuku z chodby se jí snažil pomoci svléknout. Že mu to moc nešlo, mi bylo jasné. To bude zase večer! Snad nikdy takto neblbnul.

„Ty se na mě asi hodně těšíš, vid’?“ zeptala se ona tajemná znovu.

„A... ano...“ vyhrkl a přibouchl dveře do koupelny. **BYLA JSEM V PASTI!**

„To já taky, ale dáme si alespoň skleničku? Potřebuješ se trochu uvolnit.“

Její hlas zněl trochu posměšně, jako se jeho trablům snažila vysmát. No, prostě jistě zase blondýna!

Navíc jsem nechápala, co mají všichni pořád s těmi skleničkami. Párkrát jsem je olízla, ale chuť nic moc, a nedá se to ukousnout!

Oba mezitím zašli do obývacího pokoje a mluvili. No, mluvil vlastně jen Kája, ona občas jen něco podotkla. Pak se cosi změnilo a oba se začali pozvolna přemísťovat do ložnice. Chápu, co měli za lubem, asi i ona má ráda čisté povlečení. Pěkně se na něm usíná. Podle zvuků odsud jsem však usoudila, že spát rozhodně nehodlá. Bylo ji pěkně slyšet, jako by chtěla vynahradiť to svoje mlčení. Nejráději bych se sebrala a někam odešla. Na balkon, ven na chodbu, snad i k tomu mrzutému kocourovi, co bydlel pod námi.

Ale nemohla jsem – byla jsem zamčená v koupelně a musela trpně čekat, až mě z ní někdo vysvobodí!

Snad moje myšlenky někdo slyšel. Najednou se rozsvítila světla a dveře se otevřely. Chtěla jsem jen přeběhnout z místa na místo, ale nemohla jsem. Předě mnou stála Kájova samice, byla zcela nahá a užasle na mě zírala. U Fouse, mám problém! Kája mi kladl na srdce, abych mu to nezkazila, a já se k tomu dostanu jak kočka ke smetaně. Co teď? Nastalo trapné ticho.

Ona si pak ale sedla na bobek a znovu se na mě podívala.

„Jéééé, copak to tu máme za krásnou kočičku? Já jsem Karolína, a ty jsi kdo?“

„Avril,“ mňoukla jsem nečekaně a pak strnula. Kája mi vždy říkal, abych nikdy nemluvila s cizími lidmi. Ale na Karolíně bylo něco naprosto zvláštního. Měla uklidňující hlas, zvláště voněla a hlavně- **NEBYLA BLONDÝNA!**

„Mohu si tě pohladit?“ zeptala se, a aniž čekala na vyzvání, přejela mi konečky prstů po zádech. Bylo to úžasně jemné a přitom vzrušující. Skoro jsem začala Kájovi závidět.

„Jsi moc krásná kočička. Jen nevím, proč tě zavírají do koupelny.“ Pokračovala dál klidným tichým hlasem: „Víš co, já tě teď pustím, ale nesmíš to na mě říci. Musím se umýt a tobě by se voda asi nelíbila. Je moc mokrá, vid’?“

Karolína promluvila jako správná kočka. Jako by mě viděla do duše. Poslušně jsem proklouzla škvírou mezi dveřmi a odběhla do kuchyně. Slyšela jsem, jak si Karolína pouští vodu a jak se s ní mazlí. Líbila se mi čím dál tím více.

Pak zase odešla za Kájou a něco spolu tiše probírali. Nebyla bych to **Kočka**, kdybych se nešla alespoň nakouknout. Vešla jsem zrovna ve chvíli, kdy Kája hladil Karolínu stejně jako mě. Líbilo se jí to. I on měl hodně jemné prstíky.

Když mě však uviděl, zkoprněl.

Ona se jen tajemně pousmála.

„Vida, máme návštěvu,“ začala trochu zvláštním hlasem, „a je to někdo, kdo mi neměl být představen. Co ty na to, Miláčku?!“

Nastalo naprosté ticho. Kája se na mě zoufale podíval a snažil se mi posunky dát najevo, ať odejdu. Nemohl samozřejmě vidět usmívající tvář Karolíny, která na mě mile hleděla, a dokonce i mrkla.